

Sygn. akt II PK 299/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa E. B.  
przeciwko Gimnazjum [...] w U.  
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2016 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 kwietnia 2015 r., VII Pa (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację E. B. (powódka) od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 12 lutego 2015 r., IV P (...), oddalającego powództwo powódki o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła powódka, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, konieczności wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Podnoszone przez powódkę istotne zagadnienie prawne w istocie sprowadza się do pytań: 1) czy propozycja ograniczenia zatrudnienia składana przez szkołę nauczycielowi mianowanemu w trybie art. 22 ust. 2 w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r. poz. 191, dalej jako Karta Nauczyciela) w związku ze zmianami organizacyjnymi powodującymi zmniejszenie liczby oddziałów nie ma żadnego związku z tymi zmianami co do proporcjonalności? Czy dopuszczalne jest, przy całościowym spojrzeniu na Kartę Nauczyciela oraz jej funkcję mającą na celu ochronę nauczycieli z wyższym stopniem awansu zawodowego, złożenie propozycji nauczycielowi mianowanemu ograniczenia jego wymiaru zatrudnienia do 6/25 etatu, podczas gdy zmniejszenie liczby oddziałów stanowiło niecałe 15% pełnego wymiaru etatu?

Powódka wskazała także na potrzebę wykładni przepisów art. 73 w zw. z art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela, twierdząc iż niejednolita w tym zakresie wykładnia pociąga dla nauczycieli negatywne skutki i prowadzi do dyskryminacji tej grupy zawodowej.

Z kolei oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powódka dopatruje się w naruszeniu art. 22 ust. 2 Karty Nauczyciela, poprzez przyjęcie przez Sąd, że pracodawca miał prawo do zaproponowania powódce etatu w wymiarze niższym niż  $\frac{1}{2}$ .

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego

(art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Przechodząc do oceny podnoszonych przez powódkę przesłanek przedsądu, w pierwszej kolejności powołała się ona występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odnosząc się do powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sąd Najwyższy, w obliczu powyższych rozważań uznaje wniosek powódki w zakresie rozpoznania tak sformułowanych zagadnień prawnych za nieuzasadniony, gdyż nie wykazała ona publicznoprawnego interesu w ich rozpoznaniu.

Odnosząc się do potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych Sąd Najwyższy zaznacza, że obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, że: 1) określony przepis prawa budzi poważne wątpliwość, a także sprecyzowanie na czym te wątpliwości polegają, 2) nie doczekał się wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Prezentowana przez powódkę w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych nie spełnia tych kryteriów, gdyż powódka nie wykazała w sposób jednoznaczny na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, skupiając się na prezentacji preferowanego przez siebie sposobu ich wykładni.

Przechodząc następnie do oceny przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063), czego nie można stwierdzić w rozpoznawanej sprawie szczególnie, iż powódka nie przedstawiła w odrębnym wywodzie jurydycznym w czym upatruje się oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powołanie się bowiem na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 nie zwalnia skarżącego z konieczności odpowiedniego umotywowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania w tym zakresie, celem wykazania, iż podnoszona oczywista zasadność skargi rzeczywiście występuje w rozpoznawanej sprawie.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.